

Th. Nielsen: Samtlige Forstrande, med Undtagelse af Forstranden paa Jans og Anholt samt 3 Mil fra Thorshminde og til Høwig, ere Statens Ejendom, og hvorledes Forholdene der ordnes, er selvfølgelig Statens egen Sag. Derimod kan det jo ikke være aldeles ligegyldigt, hvorledes den ordner Forholdet for de private Forstrandsejere, og da navnlig lige over for Høwigstranden eller, som den maaste hedder, Aaberg Forstrand, der strækker sig i en Længde af 3 Mil fra Thorshminde til Høwig. Det er tidligere oplyst, og jeg skal derfor heller ikke her komme ind derpaa — det vilde være forgæves — hvorledes Generalmajor Ruse i sin Tid købte den nævnte Forstrand, og hvorledes hans Efterkommere senere have besiddet den, og hvorledes den siden er gaaet fra Haand til Haand. Staten har for øvrigt et Par Gange forsøgt at gøre Indgreb paa den private Forstrand, men det blev tilbagegaaet ved en Dom, fældet baade af Under- og Højesteret, hvorefter altsaa de privates Ret er ubestridelig paa denne Forstrand. Det har Staten ogsaa taget Hensyn til ved Lov af 28de December 1836, idet den ikke greb ind i Styrelsen af private Forstrande. Selvfølgelig fører Staten ogsaa der det sædvanlige Tilhyn. Det er ikke saadan at forstaa, at der ikke er Tilhyn med enhver Strand, og efter hvad der er mig fortalt fra paalidelig Kilde, har der aldrig været klaget over, at Strandingsvæsenet ikke er blevet ordentligt besøgt i den nuværende Ejers, Statsraad Møllers Tid. Ja, det vil sige, han er kun Herlighedsejer, idet han har fulgt Arbejdsretten til 37 Smaakaarsfolk, som han har gjort til Strandfogder, og det staar i deres Skøder, at Strandfogedbestillingen nedarves i deres mandlige Afkom. At han har været i god Tro, da han fulgte denne Ret, derom er der vel ingen Tvivl, og heller ikke om, at de Smaakaarsfolk, som have købt den, have været i god Tro. De have givet den ikke ubetydelige Sum for den af 27,000 Kr., det vil sige, de saa selv det meste af det, den indbringer, men de skulle da afgive en Part til Herlighedsejeren. Men som sagt, jeg skal ikke komme ind paa denne lange Historie; den er jo desuden klarret baade i Mar og i Fjor. Og da det ikke har hjulpet hverken i Folketinget eller i dette Ting, tør jeg jo ikke tro, at det kan hjælpe i Dag. Men jeg skal gøre en Henstilling til den højtærede Justitsminister og hans Kollega Finansministeren, nemlig den, om det ikke var paa Tiden at købe denne Forstrand. Det er dog vistnok ikke ganske tidsparende, at netop den farligste, eller i hvert Fald en af de farligste Strande, den, hvor der ster de fleste Strandinger, er

i privat Eje. Det var dog bedst, at Staten havde den selv, og Staten kan desuden faa den uden at lide noget Tab; den behøvede ikke at give mere for den, end at den var sikret. Kan man saa ikke komme til en Overenskomst med Ejerne, er Skylden deres. Men jeg har for øvrigt ingen Tvivl om, at det kan lade sig gøre, saa meget mere som der jo nu er indtraadt en Begivenhed, som vistnok vil gøre Forholdene yderligere forviklede, idet nemlig Herlighedsejeren, Statsraad Møller, er død. Saa det synes egentlig, at Tiden nu maa være kommen, naar vi have vedtaget denne Lov, hvad den jo sagtens bliver, til at træffe et Arrangement om dette, saa at Staten kommer i Besiddelse af den Strand, som i Virkeligheden nok er den, der indbringer mest. Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg anbefale Forslaget, idet jeg paastønner, at der er gjort en Forandring i Lovforslagets § 4 paa det Punkt, som den højtærede Justitsminister har nævnt, nemlig at paa private Forstrande kunne saadanne Bjergelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeriet findes fornødent, med Forbehold af Forstrandsejernes Ret til med egne Folk at bjerge og opbevare det løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medfølgelse opbevare Stylgods eller Brag. Jeg paastønner, at det er kommet ind i det andet Ting; det gør Forholdet ganske vist en hel Del bedre, og de have jo ogsaa haft denne Ret hidtil efter den gældende Lov, Forordn. af 28de Decbr. 1836. Men der bliver endnu det tilbage, at Strandfogdens Valg skal bekræftes af Amtmanden. Skøderne blive jo saaledes overtraadte, de Skøder, som disse 37 Smaakaarsfolk have faaet. Det kan jo ske, men jeg indrømmer, at det rimeligvis ikke vil ske, saa længe man har denne Lovs Behandling i friskt Minde. Det vil sikkert indrømmes. Derfor skulde jeg mene, at det vilde være rigtigt at henstille, om ikke Tiden nu var kommen til at købe denne Forstrand, da, som sagt, Statsraad Møller er død.

Justitsministeren (Melleman): Jeg ønsker blot i Anledning af disse Udtalelser at sige, at der har jo været Forhandlinger om denne Sag mellem Finansministeriet og den nu afdøde Forstrandsejer. Han gjorde et Tilbud, som imidlertid ikke blev antaget af Finansministeriet. Men dermed er det jo ikke udelukket, at en fortsat Forhandling om Erhvervelse af denne Forstrandsret kan finde Sted, og det er ikke usandsynligt, at man maaste vil komme hinden nærmere med Hensyn til Prisen, netop under det Forhold, den ærede Landstings-